Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου

Ολα έχουν ένα τελος και καταλαβαίνω η σκέψη πάει στις βαλίτσες. Είναι και οι βαλίσες του μυαλού που θα είναι γεμάτες και γι΄αυτές δεν έχεις πρόβλημα βάρους. Το βάρος το πολύτιμο θα το κρατάς στη μνήμη, κι όπως κατάλαβα τη φόρτωσες καλά. Αυτή είναι η σοδειά του ταξιδιού. Πολύτιμη, μυριόχαρη και συντροφιά στη μοναξιά, στο αύριο, στα γηρατιά. Και σε βλέπω γέρο εκεί στο μπαλκόνι στα χρόνια που θα έρθουν, όχι τώρα, μωρέ κι εσύ, όταν γεράσεις λέω, σε βλέπω εκεί να κοιτάς τη θάλασσα και να λες. «Ξέρω εγώ μια θάλασσα, γαλάζια, παιγνιδιάρα, φωτεινή και ηλιόλουστη που ούτε δεν τη φανταστήκατε ποτέ. Μόνο να την δείτε θα την αγαπήσετε.» Συ λέω, σε φαντάζομαι, όταν γεράσουμε, τώρα να έρθεις να σηκώσεις τα μανίκια να δουλέψεις. Τα έχεις αφήσει όλα στο Γιάννη, τι να πρωτοκάνει, να καλύψει φωτογραφικα και γραφικά τις διάφορες εκδηλώσεις, να παραβρεθεί παντού, άσε την Άννα και έχει γίνει λάστιχο να τα προλάβει όλα.

Πήρανε και βοήθεια, υπάρχουν πάντα καλοί Σαμαρείτες, αλλά είμαστε και ζωντανή παροικία έχουμε μέχρι γιορτή της σαρδέλας!!Ναι, σου λέω εκείνα τα παλικάρια από του Πλωμάρ κι ι Ψωμάς κι ι Σπανέλς κι ου Κεφάλας κι ι δικός μας ου Τσερδάνς τι νομίζεις έκανε εκεί στη Λέσβο που πήγε, όλοι τους ψαρεύανε κι ήρθανε να το γιορτάσουνε.

Έχουμε και το φεστιβάλ του κινηματογράφου, έχουμε τα Δημήτρια, κάτι χορούς, τον Οκτώβρη της Αρχιεπισκοπής, την ανακαίνιση της λέσχης του Άτλαντα, έκθεση βιβλίου και ζωγραφικής από την ΕΕΛΚΑ κι είχαμε και παρασημοφορήσεις.

Εκτός από την Ένωση Καλλιτεχνών εδόθηκε από την ΑΧΕΠΑ το ετήσιο βραβείο Υπατία στο Σταύρο Οικονομίδη για την προσφορά του στο θέατρο.

Σου λέω η παροικία βράζει από ζωή. Τώρα με τις παρασημοφορήσεις έχουμε δει πολλά παράξενα. Του Σταύρου του άξιζε γιατί έχει δώσει τη ζωή του στο θέατρο και δεν υπήρχε σκοπιμότητα, συμφέρον ή αντιπαροχές. Έχουμε όμως δει παρασημοφορήσεις που ήταν αδικαιολόγητες και μέσω αθέμιτης σκοπιμότητας. Πολλές με αστείες προτάσεις, κάποιες στο παρελθόν, με την πληρωμή χρεών κι άλλες χωρίς προσφορά και κοινωνική εκδήλωση, με ψεύτικες αξίες. Αλλά να σκεφτούμε ότι και το μεγάλο βραβείο Νόμπελ δόθηκε, πριν χρόνια για την ειρήνη παρακαλώ, στον ισραηλινό και στον παλαιστίνιο ηγέτη(!) από κει και πέρα δεν χωράει συζήτηση, ούτε κρίση, ούτε έλεγχος.

Ηταν ένας που δεν έκανε το παραμικρό για κοινωνική προσφορά, το πήρε κι από τη βασίλισσα και ζήταε από φίλους να γράψουνε στην εφημερίδα συγχαρητήρια. Τόσος εγωκεντρισμός!

Σταύρο μου, μπράβο σου, εσύ έδωσες χαρά και σκέψη στον συνάνθρωπο, στον πατριώτη. Το άξιζες και το πήρες.

Π Α Ρ Α Σ Η Μ Α

Το πήρε, το κατάφερε
Και το πανηγυρίζει!
«Τιμητική διάκρισις σπό τον Βασιλέα!»
Πλήρωσε, παρακάλεσε
Και γέμισε με ψέμα
Την αίτηση, την πρόταση

Και την συνηγορούσα.

«Δια υπηρεσίας προς την κοινωνίαν»

Κι αναρωτιούνται οι γνωστοί
«Για ποιες υπηρεσίες;
Ο άνθρωπος δεν έδωσε
Τ΄αγγέλου του νεράκι».

- Μα, φίλε, τα παράσημα
δεν τις εκφράζουν πάντα
θυσίες κι αναγνώριση
και προσφορές κι αξίες.

Τα πιο πολλά τα παίρνουνε
Ημέτεροι, καπάτσοι,
Αρμόδιοι, ευνοούμενοι
Και επιτελικοί.
Α, ναι, και οι δωροδοκούντες!
Εκείνοι που τα πλήρωσαν.
Τοις μετρητοίς, με δόσεις
Με... αντιπαροχές.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Αμάν βρε παιδί μου, σαν ανοιχτό βιβλίο με διαβάζεις! Χρόνια τώρα αποταμιεύω αναμνήσεις και δεν είναι μόνο τα ταξίδια, είναι και οι άλλες, οι ευτυχισμένες προσωπικές στιγμές χωρίς φωτογραφίες, που μάς δίνει ο Θεός για να μας ξεγελάει.

Ομορφη η Ελλάδα μας, αψεγάδιαστη, ακόμη δεν έχω ακούσει παράπονο από δικό ή ξένο, αλλά την κυβερνούν τενεκέδες ξεγάνωτοι που σού σπάνε τα νεύρα αν χρειαστείς δημόσια υπηρεσία.

Ο «μικρός» μου γιος -πενηντάρης και βάλε, ζωή νάχει- θέλει ελληνική ταυτότητα και δεν ξέρω αν πρέπει να γελάω ή να κλαίω με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζω για να την αποκτήσει και θα τις περιγράψω σε άρθρο μου. Γιατί τα κουτάβια που κυβερνούν πρέπει κάποια μέρα ν' αποφασίσουν με έργα και όχι φθηνά λόγια αν είμαστε οι «καλύτεροι» Ελληνες για να μάς δεχτούν χωρίς εμπόδια επίσημα στην αγκαλιά τής πατρίδας μας.

Σήμερα ένιωσα πως είχες κέφια με το χιούμορ σου για τους Μυτιληνιούς, αλλά πρέπει να σού πω ότι λατρεύω τις τοπολαλιές, ακόμη και όταν με δυσκολεύουν. Δεν είμαι γλωσσολόγος, αλλά πιστεύω πως εκφράζουν την ιστορία κάθε τόπου με τον πιο όμορφο τρόπο.

Οσον αφορά στο Γιάννη Δραμιτινό και την Αννα Αρσένη είναι τα χρυσά φλουριά πού έπεσαν στο κομμάτι τής πίττας τού «Κόσμου» και δεν μ' έχουν ανάγκη. Ο Γιάννης και η Αννα είναι ό,τι καλύτερο έχει η παροικία μας στον τομέα τους και το θεωρώ μεγάλη επιτυχία μας που δεν εργάζονται για τους εχθρούς μας. Και δεν είναι μόνο οι μεγάλες ικανότητές και δυνατότητές τους, αλλά και η ευσυνειδησία τους, η εργατικότητά τους και η αγάπη τους για τον «Κόσμο», που τον ανανέωσαν και τού έδωσαν νέα πνοή. Δεν λέω άλλα γιατί θες να μού ζητήσουν αύξηση μισθού;

Οσο για τα παράσημα, τί να προσθέσω στο ποίημά σου που τα λέει όλα; Κάποτε ένας διευθυντής τού Γραφείου Τύπου στο Σίδνεϊ μού ζήτησε να υποβάλω αίτηση για κάτι βραβεία που έδινε τότε η ελληνική κυβέρνηση σε δημοσιογράφους τής Ομογένειας.

«Εγώ να ζητήσω βραβείο για τη δουλειά μου; Δεν πας καλά...» τού είπα με την οικειότητα που είχαμε και αφού εγώ αρνήθηκα ήρθε στα γραφεία μας για να ζητήσει από τον εκδότη να υποβάλει αίτηση για να βραβευτεί η εφημερίδα μας. Εκείνος με κοίταξε σαν να ζητούσε τη γνώμη μου και τού είπα «αν αξίζουμε ένα βραβείο δεν χρειάζεται να το ζητιανέψουμε»...

Βέβαια, τα βραβεία αυτά σταμάτησαν αναπόφευκτα, αφού δεν είχαν καμμία αξία, αλλά μήπως έχουν αξία τα παράσημα που μοιράζει η Βασίλισσα κάθε χρόνο σαν αντίδωρα; Δεν αμφισβητώ πως πολλοί βραβευμένοι το αξίζουν για τις μεγάλες υπηρεσίες τους στην κοινωνία, όμως όταν βραβεύονται μαζικά και άνθρωποι χωρίς καμμία προσφορά, είναι σαν τα χρήματα στην εποχή τής κατοχής.

Πάντως, αν υπάρχει ένας άνθρωπος στην παροικία που αξίζει όσα βραβεία και αν τού απονείμουν είναι ο Σταύρος Οικονομίδης, γιατί είναι λίγοι οι συμπάροικοι που αφιέρωσαν ανιδιοτελώς τη ζωή τους υπηρετώντας με πάθος την Τέχνη.

Ο Σταύρος έκανε σπίτι του το Θέατρο και οικογένειά του τούς άξιους συνεργάτες του, με πρώτη και καλύτερη την Μέλπω Παπαδοπούλου, αλλά και την Εβελυν Τσαβαλα και τον Γιάννη Δαβίσκα και την οικογένεια Διονύση Μεσσάρη και την οικογένεια τής Λιάνας Βερτζάγια για να αναφέρω μερικούς μόνο από τις δεκάδες που περπάτησαν στο φημισμένο παλκοσένικο τής Addison Road.

Ομως, δεν είναι τα παράσημα και τα βραβεία που θ' αφήσουμε πίσω μας κληρονομιά, αλλά το κατιτίς που προσφέραμε, το λιθαράκι που προσθέσαμε στην οικοδομή τής παροικίας, την εντιμότητα στις συναλλαγές μας και την ευσυνειδησία στα καθήκοντα που αναλάβαμε. Κανείς μας δεν γνωρίζει ποιοί βραβεύτηκαν και ποιοί παρασημοφορήθηκαν στο παρελθόν, όμως θυμόμαστε και τιμούμε αυτούς που εργάστηκαν σκληρά και άνοιξαν το πουγκί τους γενναιόδωρα για να γίνουν όλα τα μεγάλα έργα που καμαρώνουμε σήμερα...